

Jak si šel mravenec svou cestou

Mravenec lesní zvaný Puchlík vystrčil hlavu ze svého mravenčího pelíšku a rozhlédl se po lese. Sluníčko pableskovalo mezi stromy, vál svěží letní větřík a ptáci zpívali veselou písničku. Kolem proběhl starší mravenec Lomízek a tlačil před sebou cosi bílého, kulatého, voňavého a velmi pospíchal. Puchlík se protáhnul, zív a narovnal si tykadylka. Už celý měsíc takhle vykukuje každý den a čeká na svoji příležitost – a teprve dnes ten čas nastane! Hned po snídani se vydá poprvé sám do světa po pěšince, která je mu zatím neznámá a vede z jejich útulného mraveniště. Všechny cesty tam a zpátky, nahoru, dolů a napříč mraveništěm Puchlík už znal jako své boty, ale teprve dnes je měl na celý den opustit a vydat se támhle tou prostornou lesní cestou, která mravencům připadala asi tak jako nám dálnice, na průzkum, jak to ve světě chodí.

Maminka už stála na zápraží, tatínek se usmíval a všichni ostatní mravenčí kluci čekali na Puchlíkův první krok. Menší mravenčí kluci záviděli, větší už věděli, o co jde, a tak trošku záviděli taky, protože když je něco úplně, ale úplně poprvé, je to doopravdy nejlepší. Zpocený Lomízek ponechal teď drobeček, který před sebou kutálel, v dolince vedle mravenčí cestičky a zvedl, stejně jako všichni ostatní, ruku na pozdrav.

Maminka udělala Puchlíkovi křížek, tatínek mu stisknul ruku a všichni zvolali „Hurá!“ a „Sláva“ a taky „Nazdar!“ a pak už nezbylo nic jiného, než vykročit novým směrem. Zpočátku vypadalo všechno jako obvykle – tedy než Puchlík mraveniště nadobro opustil – ale pak, když už byl na nechráněném prostoru vedle, začal se zvedat silnější vítr a taky se najednou na cestě objevily nevídané překážky, které musel Puchlík zdolávat a řeknu vám, že tři čtyři šišky na cestě – a jste dost unavení, pokud jste mravenec menšího vzrůstu a ještě málo svalnatý.

Než se rozhodlo, že Puchlík je dost velký na samostatný výlet, dostal doma několik rad, kterými se musel celou cestu řídit. Musel jít například na levé krajní straně cesty (to kvůli tomu, aby jej něco nepřejelo), musel mít tykadla pěkně u hlavy přilehlá (to kdyby fouknul silnější vítr, aby jej neotočil jiným směrem, než chtěl Puchlík původně jít), musel taky dbát na sluníčko, aby mu stále hrálo do

zad (to kvůli úžehu, na to už doplatilo hodně neukázněných mravenečků), no a samozřejmě musel dávat velký pozor na ptáky, hlavně dravce, obecně na všechna zvířata a – jak říkal tatínek, nejvíc na lidi, protože někteří z nich prý chodí tak, že se vůbec, ale vůbec (jen si to představte!!!) nedívají, kam nebo na co nebo – dokonce – na koho šlápnou. Puchlík se zpočátku snažil všechny rady dodržovat, ale jak si tak vykračoval, byl pořád víc a víc bezstarostný – kdo by se taky strachoval, když je hezky, voní jehličí a můžete si zpívat z plných plic. A tak se stalo, že si Puchlík nevšimnul, že odbočil poněkud z levé krajnice a pak najednou už bylo pozdě. Ocitnul se, než bys řekl švec, mezi dvěma obrovskými šněrovacími botami, ty boty byly nazuté na velikánských chlupatých nohách, nohy vězely v zelených kalhotách, no a ty kalhoty, stejně jako košile, kšandy a klobouk, byly oblečené na čemsi podivném, velkém, hýbalo se to, mělo to obrovské ruce, vousatou bradu, zježené vlasy a přes rameno tlumok. Vedle tohoto stvoření stálo ještě jedno, trochu menší, míň chlupaté a pak ještě další a hulákala ta stvoření jedno přes druhé“ Jééééé, tatíííí, ukaž, to je krááásnej mravenec“ a „kampak asi šel?“ a „půjč mi ho“, „ne, ne, mně ho puč, ne, já jsem starší, já si půjčím první, já jej viděl první“ a tak různě rachotily a chřastily hlásky a pak se rozezněl jakýsi hrom a hromově řekl: „Nehádejte se, děti, položíme mravenečka na zem a pak uvidíme, kam se sám vydá“. Nato se strhnul povyk, až Puchlíkovi málem popraskaly ušní bubínky a už se nemohl dočkat, až se dostane zpět na bezpečnou cestu z té velké bílé ulepené nebezpečně teplé dlaně. Teď sice už na zemi byl a bylo jasné, že mu děti ani tatínek (to jste přece poznaly, děti, že to byli oni), nechtějí ublížit, ale náš hrdina byl teď tak vylekaný, že vůbec, ale vůbec nevěděl, kam se vlastně vydal, proč tam šel a jak se vrátí domů. Byl z toho tak pifpať, že si předřepnul na levou krajnici (to si pamatoval ze začátku), a zůstal tak jako přikovaný a ani se nehnul. Tatínek to celé pochopil, protože znal les a jeho zákony (musíme říct, že měl Puchlík velké štěstí, že potkal právě takového tatínka), vzal opatrně Puchlíka, položil ho do štěrbiny mezi šupinky borovicové šišky a řekl: „Musíme najít mraveniště, kam tenhle malý drobek patří“ a vydal se s dětmi zpátky prosluněnou cestou. Netrvalo mu to tak dlouho jako Puchlíkovi (dětem ostatně taky ne, protože sami víte, co ty se v lese naskotačí a vůbec je nohy nebolí)

a už měli všichni mraveniště na dohled.

Postavili Puchlíka ke vchodu a tatínek vytáhnul z tlumoku velkou bílou kostku cukru a děti ji směly na mraveniště rozdrobit. A tak se do mraveniště dostal nejen Puchlík, ale i sladkosti a všichni mravenčí kluci, holky i dospělí ten den mlsali a mlsali a pak šli šťastně spát a ještě dlouho se ze spaní sladce usmívali.

Děti pak došly s tatínkem ještě na kraj lesa, tam k tomu posedu, trochu tam všichni sledovali stopy, trochu se děti hašteřily, pak si zazpívaly a večer si vzpomněly kromě jiného taky na mravence a na to, jak jej vrátily zpět domů. Tahle událost pro ně byla celkem bezvýznamná a všední. Ale představte si, že Puchlík nikdy nezapomněl na to lesní setkání při první samostatné cestě (už když byl dědečkem a choval svoje vnoučata mravenečky, vždycky k jeho nejlepšímu ve vyprávění patřilo, jak jej velká bílá ruka zvedla ze země a jak se děti překřikovaly a jak byl potom zachráněný. Vždycky u toho trochu posmrkával a vypadalo to taky, jako by mu něco napadalo do očí). Samozřejmě že se ještě víc jak tisíckrát Puchlík vydal do světa, to už byl starý mravenčí mazák, dá se říct, že za několik měsíců od téhle příhody přesně věděl, jak se co má a jak to ve světě chodí. Ale opravdu nejdůležitější, co jej v jeho mravenčím životě potkalo, bylo podle jeho názoru setkání při jeho první samostatné cestě. To setkání jej totiž poučilo navždy. A víte, děti, čím?

Tatínek to možná tušil, děti to asi nevěděly, ale vám to říct musím – ta podaná ruka našemu malinkatému tvorečkovi navždycky změnila život. Puchlík od té doby nikdy neodřekl nikomu pomoc, protože když je vám pomoheno, snažíte se chovat stejně a dobrý čin se znásobí a rozroste a nekonec, děti, když se vydáte poprvé svojí vlastní cestou, je velmi, velmi důležité, koho na té cestě potkáte a jakými jste. A protože dobří lidé se přitahují podobně jako magnetky u vás ve škole na magnetické tabuli, dá se předpokládat, že pokud budete sami dobrými lidmi, potkáte lidi se stejně dobrýma a laskavýma rukama. A potom, stejně jako Puchlík, na ně nezapomenete.

A pak, jednou, až budete sami chovat na klíně své děti, poznáte, že to, co jste se cestou naučily, je důležitější než cesta sama.

Tak dávejte pozor na lesních i jiných cestách a buďte na sebe hodné.

